

καὶ συνείδητης ἰδιαιτέρας τάξης. Πρῶτον, ἡ δημοκρατικὴ προέλευσις τῶν ἀξιοματικῶν μας· ἔπειτα τὸ γεγονός, ὅτι τὰ ἔθνη καὶ ἰστανικὰ δὲν εἶναι μόνον ὄνειροπόλημα τῶν ἀξιοματικῶν μας, ἀλλὰ τῆς μεγίστης πλειοψηφίας τοῦ ἔθνους, δὲν ἀποτελοῦν ἐπομένως κατάλληλο ἔδαφος πρὸς ἀνάπτυξιν ξεχωριστῆς ἰδεολογίας· καὶ τέλος, τὸ δημοκρατικὸ αἰτήμα τοῦ Λαοῦ, ποῦ μὲ τὴ μακροχρόνια πολιτικὴ του κυριαρχία ἐξεσυνήθησε τὴν τυραννίαν ὀριζμένων τάξεων. Ὅπως δὲ ἦτορ δμως, οὔτε ὁ κ. Παπανδρέου ἀποκλείει τὴν ὑπαρξὴ συντηρητικῶν στοιχείων στὸ μέλλον, γιὰ τὰ ὁποῖα μόνον βεβαίονε, ὅτι πολιτικῶς — ἐπειδὴ δὲν θὰ εἶναι πολλὰ — θὰ συνειργασθῶν μὲ τοὺς Κεφαλαιοῦχος.

Ὁ κ. Γιαννιὸς τονίζει τὶς δυσκολίας τῆς «Γυναικείας κινήσεως» στὴν Ἑλλάδα. Ἀλλὰ μήπως τὶς παραβλέπει αὐτὸς ὁ κ. Παπανδρέου; Στὸ «Ἑλλ. Μέλλον» μᾶς βεβαιώνει, πὼς ἡ «χειραφεσία θὰ ἐπέλθει ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἐπειδὴ ἡ δύναμις τῆς παραδόσεως, καὶ ἰδίως τῆς ἰδικῆς μας, εἶνε ἰσχυρά», καὶ ὅτι «ἡ ὀργάνωσις τῶν Γυναικῶν θ' ἀρκεσθῆ κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἐπίκλησιν τῆς νομοθετικῆς προστασίας τοῦ Κράτους».

Ὁ κ. Γιαννιὸς προχωρώντας δὲ βρίσκει σωστὴ τὴν ἀντίληψιν τοῦ κ. Παπανδρέου πὼς «τὸ αὐριανὸν Κράτος, ὡς γνήσιον λοῦκὸν δημοκρατικόν, θὰ προσπαθῆ διαρκῶς νὰ καλλιτερεύσῃ τὴν θέσιν τῶν ἐργατῶν καὶ τοιοῦτοτρόπως θὰ χαλαρώσῃ τὰς ἀντιθέσεις τῶν τάξεων». Χαλάρωσις, τῆς πάλης τῶν τάξεων ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ἐπιθυμητή. Ἀλλὰ οὔτε ὁ κ. Παπανδρέου τὸ εὐχεται — ἀπλῶς τὸ προβλέπει. Καὶ ὅποιος διαδίδει τὸ βιβλίον του πείθεται πὼς καὶ τὸ ἀποδείξει.

Ὁ κ. Γιαννιὸς συμπεραίνει, πὼς μὲ τὸ «Ἑλληνικὸν Μέλλον» δείχνεται ὁ κ. Παπανδρέου «ἀστὸς εὐλοκρινής». Αὐτὸ πρῶτον εἶναι σὲ ἀντίφασιν μὲ τὰ εἰσαγωγικὰ λόγια τοῦ κ. Γιαννιῶ, ὅπου γράφει, πὼς ὁ κ. Παπανδρέου μιλεῖ ἀντικειμενικῶς, «τὸ δείχνει ὅτι ἐπισημῶνα, ποῦ βεβαιώνει γεγονότα».

Κι ἔπειτα — τί σημαίνει!

Τὸν ὀνομάζει «ἀστὸς», ἐπειδὴ στὸ τέλος τοῦ βιβλίου του γράφει, πὼς οἱ Νέοι Ἕλληνας θὰ προσπαθήσουν ν' ἀνταποκριθῶν ἐπαρκῶς πρὸς τὰς παραδόσεις καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς φυλῆς. Καὶ προσθέτει ἀπλοϊκώτατα: «Δὲν τὸ ἐννοοῦμε αὐτὸ δὲ βλέπουμε ποῖα συγγένεια μπορεῖ νὰ ἔχῃ ἡ ἐξέλιξις μὲ τὶς παραδόσεις». Στενὸτατὴ συγγένεια, κ. Γιαννιέ· ἐπειδὴ ἐξέλιξις δὲ σημαίνει μόνον «μεταμόρφωσις»· σημαίνει ἐπίσης «συνέχεια»· σημαίνει ἀκόμα «προσαρμογή».

Καὶ ἔτσι βλέπουν μόνον τὸ ἕνα, ἀποδεικνύουν ἀπλῶς πὼς εἶναι μονοκόμματα καὶ ἀφιλοσόφητοι!

Ἐξέλιξις σημαίνει **Συνέχεια**· γι' αὐτὸ μᾶς χρειάζονται οἱ παραδόσεις (καὶ οἱ Ἑλληνικὲς παραδόσεις δὲν εἶναι μόνον πολεμικὲς, ἀλλὰ καὶ ἐκπολιτιστικὲς κ. Γιαννιέ).

Ἐξέλιξις σημαίνει **Μεταμόρφωσις**· γι' αὐτὸ δὲ θ'

ἀρκεσθῶμε στὶς παραδόσεις, ἀλλὰ θὰ προχωρήσουμε πρὸς τὴν Δημιουργίαν τοῦ νέου μέλλοντος.

Ἐξέλιξις σημαίνει τέλος ἀγῶνας, ἐπομένως **Προσαρμογή**· γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέχουμε τοὺς ὄρους τοῦ ἀγῶνος περὶ ὑπάρξεως, τὸ «πνεῦμα τῆς ἐποχῆς»· γιὰ νὰ προσαρμωθῶμε καὶ νὰ ὑπάρξουμε· γιὰτὶ ἂν δὲ ζήσουμε σήμερον, πὼς θὰ προχωρήσουμε στὴν αὐριανὴν δημιουργίαν;

Δὲν εἶναι ἔτσι, κ. Γιαννιέ;

Ω.

ΟΙ ΤΥΠΟΙ

Στὸ Δικαστικὸν Τμήμα στὴν Τράπεζα, μὲ μ' ἄλλου ποῦ μπαινὸδραγιαν γιὰ δουλειὰς τους, μπήκε καὶ μιὰ χοντρή μαυροφόρα σέρνοντας ἀπ' τὸ χέρι ἕνα παχουλὸ χαριτωμένο παιδάκι. Μὲ τ' ἄλλο τῆς χέρι, κρατοῦσε ὀμπρέλλα, ἂν καὶ ὁ καιρὸς δὲν εἶτανε στὴ βροχή, καὶ κάτι ἔγγραφα δεμένα σ' ἕνα γερανιὸ μαντιλάκι.

Περίμενε στὴ γωνία, ἔσο ποῦ νάρθει ἡ σειρά τῆς, καὶ προσπαθοῦσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ παιδάκι, ποῦ ἤθελε νὰ τῆς φύγῃ, γιὰ νὰ παύσῃ ἐλεύθερον μὲ τὸ χερσὶ τοῦ **καλοριφέρ**.

— Τί θέλεις τοῦ λόγου σου, κυρά μου; Ἀρώτησε ὁ Διευθυντὴς μὲτὶς γλύτωσε ἀπ' τὶς πολυλογίας ἑνὸς γέροντος, ποῦ δὲν ἤξερε κ' αὐτὸς καλὰ καλὰ τί ἤθελε.

Ἐκείνη τοῦ ἔδωσε τὰ χερσιὰ τῆς, κ' ἐνῶ αὐτὴ τὰ κοίταζε, ἄρχισε.

— Εἶναι γιὰ τὸ γιό μου. Τόνοι ξέρετε. Ἐρχόντονε κ' ἐπιρνε κάθε ἑξαμηνία ἕνα μερίδιο ἀπὸ τοὺς τόκους. Μικρὰ πράμματα, ἐννιά δραχμὲς. Πέθανε τὸ κακόμοιρο, τὸ Μεγάλο Σάββατο ἀνήμερον. Πῆγε στοὺς δυὸ πολέμοι, καὶ ὁ Θεὸς κ' ἡ Παναγία μὲ τὸ γύρισε καλὰ. Ἐδῶ ἀρώστησε, ἔτσι μὲ μιὰς. Φάινετα: πὼς ἀπὸ κεῖ εἶτανε χτυπημένο. Στὸ δρόμον τοῦρθε μιὰ αἰμόφτησις — ἔξω ἀπὸ τὴν εὐγενεῖα σας — καὶ σὲ τρεῖς μέρες μὲσα πάει τὸ ἄμοιρο. Ἐνα παλληκάρι: ὅσον ἄγγελος. Ἀγκαλά, σεῖς τὸ ξέρετε. Ἄς εἶστε καλὰ. Μ' ἄφησε αὐτὸ τ' ὄρφανὸ τὸ κακόμοιρο. Τί νὰ σοῦ κάνω καὶ γὼ κ' ἡ μάνα του, φτωχοὶ ἄθρωποι εἶμαστε, δουλεύουμε καὶ δὲ χορταίνουμε τὸ ψωμάκι. Νὰ τὴν εἶχε μπάρε μου στεφανωμένη! Ἄ! Ὅχι καμιὰ ἐλπίδα νὰ τῆς δώσουνε μιὰ σύνταξιν, νάχη αὐτὸ τὸ φτωχό. Μὰ δὲν τὴν εἶχε. Ζούσανε ἔτσι. Νὰ γύρισε ἀπ' τὸν πόλεμον τοῦπα: — Τώρα παιδί μου, μιὰ κ' ἔζηρες τόσα χρόνια μὲ τὴν γυναίκα, κ' ἐκίμες κοτζάμου παιδί, δίκαιο εἶναι νὰ τὴ στεφανώθῃς. Καὶ θὰ τὸκανε, ἂν δὲν πέθαινε τὸ συχωρεμένο. Ἡ τύχη αὐτουοῦ εἶτανε βλέπει. Τώρα ἔχω καὶ τὴ μάνα κ' αὐτό. Φτωχοὶ εἶμαστε, μὰ τί νὰ κάμουμε. Κ' ἕνα φόβο ἔχω μὲ μὲ τὸ πάρι. Ὅς πότε θὰ κάθεται ἡ μάνα του μαζί μου; Εἶχα δυὸ παλληκάρια καὶ τᾶχσα καὶ τὰ δυὸ ἐδῶ. Ἐγὼ εἶμαι ξένη, ἀπὸ μακριά.

Σταμάτησε, και σκούπισε τὰ μάτια της.

Τὸ παιδάκι εἶχε ἀνεβῆ σὲ μιὰ καρτέλα και ζητοῦσε νὰ βγάλῃ ἓνα φύλλο ἀπ' τὸ ἡμερολόγιο. Ἐκείνη τὸ ἔπιασε ἀπ' τὸ χέρι και τὸ κατέβασε μὲ ὀρμή, και σὺν εἶδε πὼς εἶταν ἔτοιμο νὰ κλάψῃ ἔσκυψε και κἀτι τοῦπε σταῦτι.

— Ναί. Μὰ και τὸ καπέλλο ; ἀρώτησε ἐκεῖνο γυρίζοντας ἀνάποδα μέσα στὰ γόνατά της και χαϊδεύοντας τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ πικρὰ χερὰκια του. Δὲ θὰ μοῦ πάρῃς και τὸ καπέλλο ; Ἠχῆ και φούντα, αἶ ; Ἐκείνη δὲν τοῦδωσε ἀπάντησι ἀλλὰ ἐξακολούθησε :

— Πὼς ζοῦμε ; Ὁ Θεὸς ξέρει. Τρεῖς ψυχές, τέσσερις μὲ τοῦτο, γιατί κι αὐτὸ θέλει τὸ ἔξοδό του. Ὁ ἄντρας μου—εἶμαι ξαναπαντρεμένη—δουλεύει, μὰ τί νὰ σοῦ κάμῃ, κεσάτια τώρα μὲ τὶς πολέμους, πὸ νὰ βγοῦν τὰ μάτια τους. Παίρνουμε αὐτὸ δὰ τὸν τόκο, κάθε ἕξῃ μῆνες, και κἀνω αὐτουνοῦ καμμιά ποδῆτσα. Μὰ πὸ πολλὰ εἶναι τὰ ἔξοδα. Γι' αὐτὰ τὰ χαρτιά, μοῦ πήρανε δυὸ φράγκα. Ἄκοῦς, δυὸ φράγκα !

— Λὲν ἀξίζουν τίποτα τὰ χαρτιά σου, τῆ δέκοψε ὁ Διευθυντής. Πρέπει νὰ μοῦ φέρῃς αὐτὰ τὰ δυὸ πιστοποιητικά. Νά, σοῦ γράφω ἐδῶ. Τὸ ἓνα ἀπὸ τὸ Δῆμαρχο, τ' ἄλλο ἀπ' τὸ Δικαστήριον πὼς δὲν ἄφηκε δικηγήκη ὁ γιός σου.

Ἐκείνη σηκώθηκε ἀπάνω και εἶπε μὲ ἐκπληξίη :

Δικηγήκη ; Ὁ γιός μου ; και τί ν' ἀφήσῃ ; μηδὲ εἶχε τίποτα !

— Χωρὶς αὐτὰ δὲν μπορούμε, ἐπέμεινε. Πήγαυνε σ' ἓνα δικηγόρο νὰ σ' τὰ φροντίσῃ.

— Σὲ δικηγόρο ! ἂμ θὰ πάρω 8 δραχμὲς και αὐτὸς θὰ θέλῃ 10, τί θὰ περισσέψῃ, γιὰ τὰ χαρτιά ;

— Τί νὰ σοῦ κάνω, κυρά μου ; τῆς εἶπε μὲ στενοχωρία ἐκεῖνος, βλέπεις, αὐτοὶ εἶναι οἱ τύποι. Και ἐστράφηκε σ' ἄλλο πελάτι.

Ἡ γυναικίκα πήρε τὸ παιδί, πὸ γύριζε πίσω κ' ἐβλεπε, χωρὶς νὰ θέλῃ νὰ φύγῃ, και χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ βγήκε μουρμουρίζοντας :

— Ἐλα, κακόμοιρο, παντοῦ βλέπεις σὲ κυνηγοῦν οἱ τύποι.

ΝΙΚΗΤΑΣ ΑΝΤΡΗΣ

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμή Πειραιῶς—Κυκλάδων

Γραμμή Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας και μηχανὰς ἀρθῆστου ταχύτητας πολυτελείας και ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιον «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τροῦμπας).

Ἐκείνην ΠΕΜΠΤΗΝ, ὥραν 10.30 μ. μ. διὰ Σύρον, Τήνον, Ἄνδρον και Κόρθιον.

Ἐκείνην ΣΑΒΒΑΤΟΝ, ὥραν 3 μ. μ. δι' Ἀλεξάνδρειαν. Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, δόδς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 και εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξιδίων κ. κ. Θωμά Κοῦκ και Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλιαν και Σ. Σωϊάδου, (Πλατεία Συντάγματος) και Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἡλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμονοίας).

Ἐν Πειραιῶι. Γεν. Πρακτορεῖον, δόδς Φίλωνος, 11. (ὑπὸ σθεν Ἀγίας Τριῖδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαῦβῆλον, ὁ ὡς Ἀντωνιάδου, 1.

(Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΙΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ

Γενικός Διευθυντής ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ
ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ ταχύπλοον θαλαμηγὸν Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

«ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ»

ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (μέσω Καλαμῶν-Πατρῶν) κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 4 Ἰανουαρίου

Ἐπί της τὸ μέγα ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

«ΑΘΗΝΑΙ.»

ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς μέσω Καλαμῶν-Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Ν. Ὑόρκην τὴν 24 Ἰανουαρίου.

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια και περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον :

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ : Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας δόδς Ἀπελλοῦ 1. Ἄρθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ : Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἑθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος. δόδς Φίλωνος ἀρ. 11 (ὑπὸ σθεν Ἀγίας Τριῖδος). Ἄρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀσφαλίσωσι θέσεις ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἑταιρίας και εἰς αὐτὰ κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ἐπισημαίνοντας τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίζετε τὴν Σημαίαν ὁδὸν, μαγαλύνετε τὴν Πατρίδα ὁδὸν.